

PENELOPE DOUGLAS

Bully

(Roman publicat anterior cu titlul „Intimidare”)

Traducere din limba engleză și note de
ADINA PINTEA

Editura Epica, București, 2019

CAPITOLUL 1

ÎN URMĂ CU UN AN

— Nu! Întoarce aici, răcni K.C. în urechea mea dreaptă.

Anvelopele Fordului Bronco al tatălui meu scrâșniră odată cu virajul brusc și din scurt făcut pe o stradă plină de mașini.

— Știi, poate că nu ar fi trebuit să conduci chiar aşa cum ţi-am sugerat, am izbucnit eu, deși nu îmi făcea deloc placere să fiu într-o mașină pe care nu o conduceam eu.

— Și să te iei cu mâinile de cap de fiecare dată când nu demarez în trombă pe galben? Nu cred! îmi răspunse K.C. ca și cum mi-a citit gândurile.

Am zâmbit pe furiș. Prietena mea cea mai bună mă cunoștea prea bine. Îmi plăcea să conduc cu viteză. Îmi plăcea să mă mișc în viteză. Mergeam cât de repede mă purtau picioarele și conduceam cu viteză, dar în limitele legale. Mă repezeam spre fiecare stop și semafor. Grăbește-te și așteaptă, aceasta eram eu.

Am auzit însă ritmurile muzicii băbuind în depărtare și nu am mai vrut să mă grăbesc. Pe șosea, mașinile stăteau însirate una în spatele celeilalte, dezvăluind amploarea petrecerii la care aveam să mergem neinvitat. Apucasem cu îndărjire volanul, în timp ce mă strecuram într-un loc de parcare, la câteva case de locul petrecerii.

— K.C.? Nu cred că este o idee bună, am spus... încă o dată.

— Va fi bine, o să vezil!

Mă bătu prietenește pe picior.

Respect pentru oameni și cărti

— Bryan l-a invitat pe Liam. Liam m-a invitat pe mine, iar eu te invit pe tine.

Tonușei calm, dar hotărât nu reuși să liniștească apăsarea pe care o simțeam în suflet.

M-am uitat la ea și mi-am desfăcut centura de siguranță.

— Bine, dar să știi că am dispărut în secunda în care nu mă mai simt bine. Te poate duce Liam acasă.

Am coborât din mașină și am pornit-o agale să traversăm strada. Zarva de la petrecere se amplifică pe măsură ce ne apropiam de casă.

— Nu dispara nicăieri. În două zile pleci și e momentul să ne distrăm. Indiferent ce se întâmplă.

Tonul ei amenințător reuși să-mi zguduie nervii și aşa zdruncinați.

În timp ce înaintam pe alei, ea rămase în urmă. Am presupus că îi scria lui Liam. Prietenul ei ajunse mai devreme și își petrecuse aproape toată ziua cu prietenii lui, în timp ce eu și K.C. eram la cumpărături.

Paharele de plastic Red Solo¹ zăceau împriștiate de-a valma pe gazon și în casă era un permanent du-te-vino, oamenii bucurându-se de răcoarea înmiresmată a nopții de vară. Cățiva tipi, pe care îi știam de la școală, se năpustea pe ușa de la intrare și se alergau unul pe celălalt, în timp ce împroșcau în jur cu băutură.

— Salutare, K.C. Ce mai faci, Tate?

Tori Beckman stătea în ușă cu un pahar cu băutură în mână și-i povestea ceva unui băiat pe care nu îl cunoșteam.

— Lăsați-vă cheile în bol, ne instrui ea, după care își îndreptă din nou atenția asupra partenerului de conversație.

După ce m-am gândit puțin la ce îmi spusesese, mi-am dat seama că, de fapt, îmi cerea să renunț la propriile mele chei de la mașină.

¹ Red Solo Cup — imagine emblematică în cultura petrecerilor studențești americane, care continuă tradiția vremurilor de altădată când, la vederea unui astfel de pahar, se declanșa automat întrebarea (mai mult sau mai puțin justificată) „Oare este suc de data aceasta?”

Bully

Am presupus că nu avea de gând să lase pe nimeni să conducă sub influența alcoolului în seara aceea.

— Dar nu vreau să beau, am strigat ca să acopăr muzica.

— S-ar putea să te răzgândești, mă provocă ea. Caz în care am nevoie de cheile tale de la mașină.

Vizibil deranjată, am scotocit în poșetă și apoi am pus cheile în bol. Ideea de a renunța la una din portițele mele de evadare mă irita la culme. Dacă nu aveam la mine cheile, nu puteam pleca de acolo repede în cazul în care aş fi dorit acest lucru. Sau dacă ar fi trebuit. Dacă se amețea de la prea multă băutură și își părăsea postul de observație? Dacă lua cineva din greșelă cheile mele? Instantaneu mi-am amintit că mama mea obișnuia să-mi spună să nu mai pun atâta întrebări cu „dacă”. *Dacă atunci când ajungem la Disneyland constatăm că este închis pentru curățenie generală? Dacă nu o să mai găsesc Ursuleți de jelen în niciun magazin din oraș?* Mi-am mușcat limba ca să nu izbucnesc în râs, amintindu-mi cât de tare se enerva din cauza întrebărilor mele care nu mai conteneau.

— Uau! strigă K.C. în urechea mea. Fii atentă aici!

Toți cei de acolo, unii colegi de clasă cu noi, alții nu, săreau în ritmul muzicii, râzând și trăind totul cu intensitatea maximă. Simțeam cum părul de pe mâna mi se zburlește de atâtă forsfotă și entuziasm. Podeaua răsună de ritmurile care se auzeau din boxe, iar eu am rămas fără glas văzând că energie se putea găsi într-un singur loc. Oamenii dansau, faceau giumberșlucuri, săreau, beau, jucau fotbal (da, fotbal) în sufragerie.

— Ar fi bine ca *el* să nu-mi strice ziua, am spus cu o voce care răsună mai puternic decât de obicei.

Nu mi se părea că ceream prea mult, să mă distrez la o petrecere cu prietena mea cea mai bună înainte să plec din oraș pentru un an de zile.

Am scuturat din cap și m-am uitat la K.C., care îmi făcu cu ochiul, atotștiutoare. M-am dus spre bucătărie și de acolo, amândouă, de mână, ne-am croit drum prin marea îmbulzeală.

Cum am intrat în bucătăria imensă, visul oricărei mame, am început să inspectez curioasă barul improvizat pe insula din mijloc. Blatul de granit era plin de sticle de alcool, în timp ce în chiuvetă erau căni și un vas cu gheăță. Răsuflând din toți rărunchii, mi-am abandonat promisiunea de a nu pune picătură de alcool în gură. Devenise tentant să mă cherchelesc.

Cât aș fi dorit să pot să-mi dau frâu liber, măcar pentru o seară!

Ca să fiu sinceră, K.C. și cu mine mai testasem când și când rezervele de alcool dosite de ai mei și mai fusesem în oraș pe la acele concerte care se lăsau cu petreceri. Cu toate acestea, trebuia să fiu atentă să nu fiu prinsă cu garda jos de anumite persoane de la acea petrecere.

— Hei, Tate! Vino încoace, dragă!

Jess Cullen puse mâna pe mine și mă strânse în brațe înainte să apuc să ajung la bar.

— Ne va fi dor de tine, să știi! Franța, zici? Un an de zile?

Umerii mei se relaxară în timp ce o îmbrățișam și eu pe Jess, iar mușchii nu-mi mai erau la fel de încordați cum erau când ajunsesem la petrecere. Cel puțin mai exista o persoană încântată că mă vede, în afară de K.C.

— Cam așa, am dat eu din cap, oftând. Totul e aranjat ca să stau în găzădă la o familie și m-am înscris deja la cursuri. Mă întorc pentru ultimul an. Îmi ții un loc în echipă?

În toamna aceea, Jess concura pentru postul de căpitan al echipei de cros, iar competițiile erau activitățile din liceu care aveau să-mi lipsească.

— Dacă ajung căpitan de echipă, locul ți-e asigurat, se făli ea, entuziasmată, fiind limpede că era amețită de băutură.

Jess fusese întotdeauna drăguță cu mine, în ciuda zvonurilor lansate despre mine în fiecare an și a farselor jenante care amintea tuturor motivul pentru care eram atât de neînsemnată.

— Mersi, ne vedem mai târziu? am spus, apropiindu-mă puțin de K.C.

— Sigur, dar dacă nu ne mai vedem, mult noroc în Franța, strigă Jess, ieșind în pași de dans din bucătărie.

Privind după ea, am încremenit. Am simțit cum un sentiment de groază punea stăpânire pe mine, făcându-și încet loc în suflet și în stomac.

Nu, nu, nu...

Jared intră în bucătărie, iar eu am înghețat. Era exact persoana pe care nu doream să o văd în seara aceea. Ne-am privit cu surprindere și apoi imediat cu dezgust.

Da. Eram obișnuită cu acea privire. Aceea de genul Nu-te îngheț-a-șă-că-fă-bine-și-te-cară-naibii-de-pe-planeta-asta.

Strânse din dinți și am observat cum bărbia i se ridică ușor, ca și cum și-ar afișa deja mutra de golan. Nu reușeam să-mi recapăt răsuflarea.

Bătaia puternică din piept, extrem de familiară, îmi răsună în urechi, iar în acel moment ar fi fost mult mai bine dacă m-aș fi găsit la sute de kilometri depărtare.

De ce nu puteam avea și eu parte de o seară de distracție normală ca orice fată?

De atâtea ori în copilărie, crescând împreună ca vecini, am crezut că Jared era cel mai grozav. Era plăcut, generos și prietenos. Cel mai frumos băiat pe care îl văzusem vreodată.

Părul bogat, castaniu, îi scotea în evidență tenul măsliniu, iar când îți zâmbea, dacă se întâmpla acest lucru, nu puteai să nu-l sorbi din priviri. Fetele erau atât de preocupate să îl urmărească pe coridoarele școlii, încât intrau cu capul în pereți. În sensul cel mai propriu al expresiei.

Acel copil, însă, nu mai exista de mult timp.

M-am întors repede ca să o găesc pe K.C. la bar și, deși mâinile îmi cam tremurau, am încercat să îmi pregătesc ceva de băut. De fapt, îmi turnasem un Sprite, dar paharul roșu sugera că beam alcool. Acum că știam că era acolo, trebuia să rămân cât se putea de trează în preajma ticălosului.

Se învărti în jurul barului și se opri în spatele meu. Simțindu-l atât de aproape, mă năpădi un val de căldură în tot corpul. Mușchii de pe pieptul lui atingeau materialul subțire al bluzei mele, iar eu simțeam în piept și în stomac un fior care făcu să mă cutremur din toată ființa. *Calmează-te! Calmează-te, naibii, odată!*

Am luat niște gheăță pe care să mi-o pun în băutură și mă forțam să îmi controlez respirația. Prinț-o manevră în partea dreaptă, am reușit să ies din calea lui, dar brațul lui țâșni să ia un pahar și îmi blocă trecerea. Când am încercat să mă strecor prin partea stângă, pe lângă K.C., celălalt braț se întinse după sticla de Jack Daniels.

Prin cap îmi trecură zeci de scenarii diferite despre ce aş fi putut face în acele momente. Dacă i-aș trage un cot în stomac? Dacă i-aș arunca băutura în față? Dacă aş lua furtunul de la chiuvetă și aş?

Of, nu avea importanță. În visele mele eram mult mai curajoasă. În visele mele, puteam să iau un cub de gheăță și să fac lucruri pe care Dumnezeu nu i le îngăduia unei fete de șaisprezece ani, doar ca să îi tulbur comportamentul imperturbabil. *Dacă? Dacă?*

Am vrut să stau departe de el în seara aceea, iar el stătea exact în spatele meu. Jared făcea astfel de lucruri doar ca să mă intimideze. Nu mă speria, doar mă intimidă. Voia să fie sigur că știu că el avea controlul. Nu o dată îi îngăduisem nenorocitului să mă facă să mă ascund doar ca să nu mai fiu nevoită să suport rușinea sau supărarea. Să mă simt bine la o petrecere fusese prioritatea mea toată vara și uite cum, din nou, eram nevoită să înfrunt acea așteptare înfiorătoare care îmi provoca noduri în gât. De ce nu putea să mă lase în pace?

Întorcându-mă cu fața la el, am observat cum i se ridică colțurile gurii. Dar zâmbetul i se pierdu în privire, pe când își turnă în pahar o porție zdravănă de alcool.

— K.C.? Toarnă-mi și mie niște Coca Cola aici, te rog.

Jared i se adresă lui cu K.C., ridicând paharul, însă privirea lui era atât de asupra mea.

— Ăăă, da, bâigui K.C. ridicându-și privirea în cele din urmă.

Îi turnă puțin suc lui Jared și mă privi agitată.

Ca de obicei, Jared nu vorbea cu mine decât dacă trebuia să îmi arunce o amenințare printre dinți. Încruntă din sprâncenele intunecate, înainte să soarbă cu putere din pahar și să se îndepărteze.

Privindu-l cum iese din bucătărie, mi-am șters urma de transpirație rece care-mi apăruse pe frunte. Nu se întâmplase nimic și nu îmi spusese nimic, însă cu toate acestea, simțeam același gol în stomac.

Iar el știa că eram acolo.

La naiba.

— Nu pot face asta, K.C.

Șoapta mea sfârșită contrazicea forța cu care strânsesem paharul.

— Am făcut o greșelă să vin la petrecere.

— Tate, nu! K.C. dădu din cap, recunoscând probabil în ochii mei o umbră de capitulare.

Am aruncat paharul în chiuvetă și m-am îndreptat spre ieșire, făcându-mi loc prin marea de oameni cu K.C. pe urmele mele.

Am înhățat bolul de sticlă și am început să-mi caut cheile.

— Tate, nu pleci nicăieri, ordonă K.C., picurând amărciune în fiecare cuvânt. Nu-l lăsa să câștige. Eu sunt aici. Liam este aici. Nu trebuie să te temi.

Își înlănțui brațele în jurul umerilor mei, în timp ce eu îmi continuam căutările.

— Nu mi-e frică de el, am sărit repede în defensivă, deși nici eu nu credeam ce-am spus. Pur și simplu... nu mai pot. L-am văzut și tu. Deja a început să-mi poarte sâmbetele. Sigur pune ceva la cale. De fiecare dată când merg la o petrecere, de câte ori mă relaxez la școală trebuie să se întâiple ceva jenant care să strice totul.

Îmi căutam în continuare lanțul colorat de chei, în formă de ADN, dar îmi destinsesem frunta și am schițat un zâmbet forțat.

— E în regulă. Sunt bine, am încercat să o liniștesc, dar cuvintele ieșiră mult prea repede. Pur și simplu nu mai am chef să rămân și să văd ce pune la cale. Nemernicul n-are decât să-și roadă unghiile de foame în seara aceasta.

— Tate, el vrea să pleci. Dacă tu pleci, el câștigă. E posibil să pună ceva la cale împreună cu ticălosul acela de Madoc, dar dacă rămâi și te ții tare pe poziții, câștigi tu.

— Am ajuns la capătul puterilor, K.C. Mai bine plec acum furioasă, decât mai târziu plânsă toată.

Mi-am îndreptat din nou atenția la bolul de sticlă. De câte ori alegeam dintr-un mânunchi de chei, mâinile mele nu reușeau să scoată la iveală unele care măcar să semene cu ale mele.

— Ei bine, am strigat ca să acopăr muzica trântind bolul înapoi la locul său, se pare că oricum nu pot să plec. Cheile mele nu sunt aici.

— Cum aşa? întrebă derutată K.C.

— Nu sunt aici, am repetat uitându-mă prin cameră.

Banii și telefonul erau în geantă. Două portițe de scăpare erau asigurate. Îmi lipsea celălalt plan de evadare și simteam cum pereții se prăbușeau peste mine. Prin cap îmi treceau înjurături și slăbiciunea care mă copleșise mai devreme se transformă în furie. Mi-am încleștat pumnii. Desigur. Ar fi trebuit să știu că aşa se va întâmpla.

— E posibil să le fi luat cineva din greșeală, încercă ea să explice, dar ar fi trebuit să știe că probabilitatea să se întâmpile aşa ceva era mai mică decât aceea de a pleca cineva devreme de la petrecere.

Mie nu mi se întâmplau accidente.

— Nu, știu exact unde sunt. Privirea mea se intersectă cu cea a lui Madoc, prietenul cel mai bun al lui Jared și acolitul lui, care era în cealaltă parte a încăperii lângă ușile care duceau spre curtea interioară.

Rânji spre mine, după care își îndreptă atenția spre roșcata pe care o lipise de perete.

M-am dus la el, tiptil, cu K.C. pe urmele mele, în timp ce scria mesaje într-o frenezie, probabil lui Liam...

— Unde sunt cheile mele, l-am întrebat, întrerupându-l din goana spre următoarea sa aventură de o noapte.

El își desprinse ochii albaștri de la fată. Nu era cu mult mai înalt decât mine, poate doar cu câțiva centimetri aşa că nu puteam spune că mă privea de sus, amenințător, ca Jared. Madoc nu mă intimida.

Doar mă enerva. Se străduia din greu să mă facă de râsul lumii, dar știam că făcea ce îi cerea Jared.

— Scufundate bine. Ai chef să înoți, Tate?

Rânji larg, dezvăluind un zâmbet care transforma majoritatea fetelor în cățeluși ascultători. Se vedea de la o poartă că savura fiecare secundă de amăriaciune a mea.

— Ești un nemernic!

Vocea mea era calmă, însă ochii-mi scăpărau de furie.

Am ieșit în curtea interioară și am început să mă uit cu atenție în piscină. Vremea era numai bună pentru înnotat și toată lumea se zbenguia în apă, așa că am început să mă plimb în jurul piscinei, doar îmi sărea în ochi, printre atâțea corpuri, strălucirea argintie a cheilor mele.

Jared ședea relaxat la masă cu o blondă pe genunchi. Frustrarea mi se făcu ghem în stomac, dar am încercat să mă port cât mai firesc. Știam că fiecare gram de neplăcere a mea era, de fapt, plăcerea lui.

Am zărit cu coada ochiului sclipirea de argint a cheilor, așa că mă uitam după un băț sau o prăjină cu care să le apuc. Pentru că nu găsim nimic, am încercat să apelez la ajutorul celor care înținău.

— Hei, dacă nu te superi, îmi dai, te rog, cheile de acolo de jos?

Tipul se uită la Jared, care stătea relaxat și privea toată scenă, după care se îndepărta de mine ca un laș.

Minunat. Nu tu prăjină. Nu tu ajutor! Jared voia să mă vadă udă leoarcă.

— Hai, Tate! Dezbrăcarea și fuga după chei! strigă Madoc de la masa lui Jared.

— Ia mai tac, Madoc! Nu e nicio-îndoială că tu le-ai aruncat, așa că ce-ar fi să te duci tu după ele?

Liam, iubitul lui K.C ni se alăturase și, ca de obicei, îmi lăsa apărarea.

Mi-am dat jos șlapii și m-am îndreptat spre marginea piscinei.

— Tate, așteaptă! Mă duc eu, se oferi Liam.

Respect! Nu am dat eu din cap, dar iti multumesc oricum, i-am raspuns zambind.

Un an intreg, imi spuneam, savurandu-mi promisiunea. Urma sa stau departe de Jared un an de zile.

Am plonjat cu mainile inainte, iar apa imi răcori pielea înfierbântată. Corpul se relaxă imediat, bucurându-se de placerea oferită de piscină. Nu auzeam nimic, nicio pereche de ochi nu era așintită asupra mea. Savuram tihna acelor clipe, un sentiment pe care îl mai aveam doar atunci când alergam.

Am continuat scufundarea înnotând bras. Doi metri și jumătate erau floare la ureche, aşa că ajunsem la chei imediat. Înîndu-le strâns în mâna, am ieșit la suprafață fără prea multă tragere de inimă, lăsând să iasă tot aerul pe care îl trăsesem în piept.

— Ooo!

Aplauzele se auzeau de pe margine, dar nu erau *pentru* mine.

Trebuia să ies din piscină și să dau ochii cu toți de la petrecere în timp ce apa curgea și roaie de pe mine. Aveau să râdă și să facă tot felul de glume pe seama mea. Urma să îndur câteva comentarii, după care aveam să merg acasă și să mănânc o cantitate de dulciuri egală cu greutatea mea.

Am înnotat ușor până la marginea piscinei, am ieșit, mi-am scuturat părul și m-am încălțat cu sandalele.

— Ești bine? K.C. se apropie de mine, cu vântul adiindu-i prin părul de abanos.

— Da, bineînțeles. E doar apă!

Nu puteam să o privesc în ochi.

O luasem din nou de la capăt! Bătaia de joc a tuturor! Rușinea!

Însă K.C. nu mă învinovățise niciodată!

— Să plecăm de aici!

Mă strânse de braț, iar Liam venea în urma noastră.

— Stai o secundă, m-am oprit și l-am privit pe Jared care mă provoca în continuare cu ochii lui căprui.

M-am dus la el, deși știam că nu era o idee bună, mi-am încrucisat brațele și l-am înfruntat din priviri.

— Plec peste două zile și doar atât poți?

Ce naiba făceam?

Jared mă întui cu un zâmbet ostil, în timp ce împărtea cărțile de joc pe masă.

— Să te distrezi în Franța, Tatum. Voi fi aici când te întorci.

Amenințarea lui mă făcu să vreau să-l lovesc. Îmi doream să-l provoc la un joc doar între noi doi.

În plus, nu aveam de gând să las acea amenințare să mă urmărească un an de zile, cât urma să fiu plecată.

— Ești un laș. Singurul mod în care te simți bărbat este atunci când te iezi de mine. Dar îți va veni și ție rândul.

Mi-am înclăstat pumnii în timp ce îmi lăsam mainile să cadă pe lângă corp și toată lumea de la masă, dar și de la petrecere, urmărea schimbul nostru de replici.

— Încă mai ești aici? pufni Jared, iar în jurul meu nu se mai auzeau decât chicote de râs. Du-te acasă. Nimeni nu vrea să-ți vadă pe aici fundul înțepătar.

Jared abia dacă se uita la mine în timp ce împărtea în continuare cărțile de joc. Fata din brațele lui chicoti și se lipi și mai tare de el. Senzația de prăbușire din sufletul meu durea. *Îl urăsc*.

— Hei, atenție toată lumea! Priviți! strigă Madoc în timp ce eu abia mă țineam să nu izbucnesc în lacrimi. I s-au întărit sfârcurile. Jared, cred că o exciță.

Îndemnul lui Madoc răsună în toată curtea și toată lumea începe să huidue și să râdă.

Am închis ochii îngrozită, deoarece îmi amintisem că eram îmbrăcată cu un maiou alb, iar apa mă înfrigurase. Primul meu instinct a fost să-mi încrucisez brațele peste piept, dar astfel și-ar fi dat seama toți că reușiseră să mă supere. La naiba, deja știau asta. Îmi ardea față de atâtă umilință.

Nenorocitul.